

naša zvezda

Dvojni dvogovor

Mogoče stanuješ kje v prijazni vili in ima tvoje okno razgled prav na vrt, na cvetočo jablano in navsezgodaj zjutraj, ko blagovoli tvoje malo veličanstvo vstati, te pozdravi sonce, čivkanje in petje naših ljubih krilatcev, naših prijateljev in si že zjutraj dobre volje in vsa razpoložena; če slučajno seveda tisti dan ne pišete matematike, latinščine ali francoščine. Morda pa stanuješ nekje v predmestju v prizemlju, kot se pravi malo lepše tistim stanovanjem, ki jih zida največkrat mestna bahavost ali revna beda. In nimaš sama svoje sobice, temveč jo z več drugimi deliš in imaš eno samo skrb, da bi danes znala, poleg tistih vsakdanjih, kaj bo treba mami pomagati in če se je mlačša sestra ali brat dovolj naučil, da ne boš vsega ti kriva. Ti ne čuješ ne ptičjega petja, niti ni sonce posijalo na tvoje skromno ležišče. In vendar je za obe maj in so danes in jutri in celi mesec šmarnice in je ta mesec vse drugače...

Že pred leti mi je prišla v roke tale slika mlade umetnice B. Hummel. Dete božje stoji na kolenih svoje Matere in prisluškuje veselemu petju dveh ptičkov, ki na vso moč dajeta hvalo božjemu Stvarniku. Ta motiv se sicer najde neštetokrat tudi pri slikah starih mojstrov svetovne slave, toda tu ga je podala umetnica, ki je otrok našega časa, z nami zrasla in z nami istega občutja.

Se ti mar ne zdi, da je tukaj dvojni dvogovor. Srce Matere govori z malim srčkom Jezusovim? Ptiček na dlani Matere odpeva ptičku na dlani Jezusovi.

Kaj le ve povedati ta čudovita govorica?

Stare legende pripovedujejo, da je Mati božja večkrat vprašala svoje Dete: kako bo nekoč... In zgodilo se je, da je Mati božja brala o prerokbah, o križu in trpljenju božjega Sina. In tedaj so njene oči postale vse temne od zadržanih solz in nič ni mogla govoriti od same žalosti. Jezus pa, malo božje Dete je splezal tedaj v naročje Materi božji, se ljubeče privil k njenemu žalostnemu licu in čeblljal o stoterih drobnih radostih življenja in tolažil Mater. Na pomoč so prišli večkrat tudi ptički in peli kakor za stavo, da bi pregnali otožne misli.

B. Hummel:
Mati božja
z Detetom
in
ptičkoma

Mati Detetu: »Tako me skrbi, tako me boli, moj mali drobni srček ti; kako bo s teboj, kako bo z menoj, ko božja pravica bo nad teboj.«

Dete Materi: »Tvoje srce kot morje bo, ki v njega reke bridkosti teko. Lica bodo močile solze, in Duh tolažbe zate ne ve. Odpre pa se zemlja kmalu nato in poveljčano bo ubogo telo.«

Mati Detetu: »Otroček moj siadki, kako si mi ljub, kako je trpljenja kelih gorup. Upam pa v tvojo božjo modrost, da vse bo še dobro: solze in bridkost.«

Prvi ptiček: »Majnik sedaj je in čas ni zato, da bi tožila bol grenko. Sam Bog tako odločil je bil, da sedaj naj pojemo: čiv, čiv, čiv...«

Drugi ptiček: »O, res je tako, moj Stvarnik Gospod, tako sem slišal vsepovsod, da božja ljubezen brezmejna je, zato nam poslala to cvetje je.«

Prvi ptiček: »In mi krilati poslanci smo, da pojemo vsem za veselje ljubo.«

Mati božja ptičkoma: »Le pojta, le pojta ptička lepa in celemu svetu lahko povesta:

TA MAJNIK MOJ LJUBI MESEC JE, KO MLADINA SE SAMA SEBE ZAVE.
POVEJTA DEKLICAM VSEPOVSOD, DA LJUBIM NJIH NEŽNI ČISTI ROD.
DA PROSIM IZ SRCA JIH PRAV LEPO, DA POŠTENO ŽIVLJENJE LJUBIJO.
MOJ BOŽJI SIN ZA NJE JE TRPEL, DA NJIH SVETLE BI DUŠE OTEL.
BOGU SO DRAGE IN LJUBE ZELO, ZATO NAJ JIH ČISLAJO PRAV MOČNO.«

P. Roman

Tvoj majnik

Ali naj gre mesec maj tako kakor drugi meseci mimo tebe? Nikoli ne! Glej, da si boš uredila življenje v tem času, da bo čisto primerno naravi, da si ga boš okrasila z najlepšim spomladnim cvetjem! Kako? Vsak dan si lahko utrgaš eno šmarnico s tem, da se udeležiš šmarnic, kratkega češčenja Matere božje. In tvoj dom, tvoja sobica ne sme biti pusta in prazna. Postavi Marijino podobo na viden prostor, obdaj jo s cvetjem in tvoj prvi pozdrav zjutraj in zadnji zvečer, preden zaspis, naj velja Njej! Vzemi si majhno vajo, ki jo hočeš vršiti skozi ves mesec: da se boš neustrašeno borila zoper vsako skušnjavo, da boš posebno rada ubogala, da boš z vsemi prijazna, da boš ta mesec posebno usmiljena do ubogih... Sama si izberi to ali ono in to dobro drži!

Kako boš zadnji dan meseca maja vesela, ko boš stopila pred Marijo in ji prinesla v dar tako velik šopek, ki si ji ga nabrala v Njenem mesecu! Š. Š

Živi s Cerkvijo

1. maj, sobota SV. FILIP IN JAKOB

Sv. Filip se omenja med prvimi Gospodovimi učenci. Kot apostol je deloval v Mali Aziji, kjer je v Hieropoli umrl mučeniške smrti. — Sv. Jakob mlajši, sorodnik in apostol Gospodov, je ostal v Jeruzalemu, kjer je 30 let vodil krščansko občino. Svoje strogo življenje je tudi on zaključil z mučeniško smrtjo († 62). Od njega je ohranjeno še lepo pismo, v katerem uči, da se mora vera razodevati tudi v dejanju.

2. maj PETA NEDELJA PO VEL. NOČI

Evangelij: »Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno.« (Jan 16, 23—30.)

God sv. Atanazija (295—377), škofa v Aleksandriji, ki se je skoro pol stoletja neustrašeno boril proti krivovernim ariancem.

3. maj, ponedeljek NAJDBA SV. KRIZA

Izmed vseh svetinj časti Cerkev najbolj sv. Križ, ki ga je posvetil Kristus s svojim trpljenjem in s svojo krvjo. Našla ga je cesarica Helena (l. 320.).

Danes in naslednja dva dneva se vrše prošnje procesije, ki se zaključujejo s sveto mašo. Če le moreš, se pridruži tudi ti vernikom, ki v zgodnjih jutranjih urah prosijo Boga, da bi blagoslovil potja in nas obvaroval nesreč.

4. maj, torek Sv. FLORIJAN

Mučenec iz Lorch (v Avstriji), ki je za Dioklecijana daroval svoje življenje za Kristusa. Priporočamo se mu, da bi nas varoval pred ognjem.

Spominjamo pa se tudi matere svetnice, sv. Monike, ki je z veliko potrpežljivostjo, z dobroto in s solzami pridobivala duše za Boga. Spreobrnila je moža, pogana Patricija, taščo in končno tudi izgubljenega sina Avguština. Ko se je vsa srečna vračala z njim domov v Afriko, je pred odhodom v Ostiji umrla († 382.).

6. maj, četrtek VNEBOHOD

Evangelij o vnebohodu (Mr 16, 14—20). Jutri začni devetdnevno v čast Sv. Duhu. V ta namen opravi vsak dan kake kratke molitve, ki si jih lahko sama izbereš.

9. maj ŠESTA NEDELJA PO VEL. NOČI

Evangelij: »Tolažnik, ki ga vam bom poslal, bo pričeval o meni.« (Jan 15, 26—16, 4.)

15. maj BINKOŠTNA SOBOTA

Zapovedan je strogi post. — Pripravimo se na prihod nebeškega Gosta, Tolažnika: s spovedjo in molitvijo. Spomnimo se, kako bogate darove je delil ob svojem prvem prihodu!

16. maj BINKOŠTI PRIHOD SV. DUHA

Drugi največji praznik velikonočne dobe. Praznik tretje božje osebe in rojstni dan sv. Cerkev. Mašno berilo slika veličastno razodetje in prihod Sv. Duha na prve krščanske binkošti (Apd 2, 1—11). V evangeliju pa govori o Sv. Duhu Jezus sam (Jan 14, 23—31).

Z današnjo nedeljo se začne šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju. Vsako teh nedelj lahko dobiš popolni odpustek, če prejmeš sv. zakramente in v čast sv. Alojziju opraviš kako molitev, premišljevanje ali drugo dobro delo.

17. maj BINKOŠTNI PONEDELJEK

Praznik ni več zapovedan.

Slovenske redovnice v Južni Ameriki

V Argentini, Braziliji in po ostalih državah Južne Amerike živi danes do 40.000 Slovencev. V verskem in kulturnem oziru skrbe zanje trije izseljenki duhovniki in sicer gg. Janez Hladnik (Buenos Aires), David Doktorič (Montevideo) in Jožef Kastelic (Rosario). Z istim namenom je prišlo v Južno Ameriko tudi več slovenskih redovnic. Niso se mogle že takoj ob prihodu docela posvetiti tej važni skrbi za naše izseljence, vendar smemo prav od njih pričakovati, da bodo svojim rojakom v tujini v veliko versko in narodno oporo.

Po poročilu Torda je danes v Južni Ameriki nad 60 slovenskih redovnic. Večidel so ljudskošolske in gospodinjske učiteljice in otroške vrtnarice. Med njimi so najmočnejše zastopane mariborske šolske sestre (43), ki delujejo predvsem v Argentini. Njihovo središče je v mestu Rosario, kjer je zaposlenih 11 sester. Posebno važna je njihova postojanka v buenosajreškem predmestju San Antonio de Padua. Tu so prevzele najvišjo gospodinjsko šolo (Hogar Agrícola modelo), ki je namenjena predvsem argentinskimi državnimi učiteljicam. Diplome te šole podpisujeta minister za poljedelstvo in sestra prednica. V argentinskem Chaku, na misijonski postaji Laishi vodijo šolske sestre šolo za indijanske deklice. Pred kratkim so prevzele iste mariborske sestre vodstvo urugvajске državne poboljševalnice za dekleta. Zavod leži nekoliko izven mesta Montevideo in je nastanjen v dosedanem letnem dvorec vsakokratnega državnega predsednika republike Uruguay.

Poleg navedenih šolskih sester deluje v Južni Ameriki še 15 pariških usmiljenk Slovenk in 5 salezijank. Večina usmiljenk (11) je zaposlenih v raznih buenosajreških bolnišnicah. V Hospital Alvear, največji bolnišnici v Južni Ame-

Moja pesem

Moja pesem gre z vlakom. Ko zapiska sredi ravni, se iz trga iz moje duše krik in zamre z ropotom koles. Oči love dim kot oblubo za nov odhod.

Odhajati — to je moja pesem. Ostati je le refren kot klic želodeca po hrani.

Ostati je klic ljudi, odhajati pa je pesem Človeka.

Slovo

»Zbogom, mama!«
»Zbogom! Oglasi se pri Mariji in ji povej, da jaz...«
»Seveda, mama, kleče bomo šli okoli oltarja.«

Mama gre v svoj predalček iskat dinar in mi ga stisne v roko: »Daj ga Mariji.«

Vzamem robček in ga zavežem, da se ne bi med druge pomešal mamin zlat dinar.

Mimogrede k Mariji

H komu? K Mariji z Brezij. Ko se pelješ do nje, ti je v vlaku vse praznično od pričakovanja. In ko z Otoč hitiš po trati mimo polja, ti srce kliče: »Mati, mati, natrgal bi ti cvetja — pa ti ne gledaš nanj in jaz sam sem romar, zamaknjen v daljo, kdaj se bo prikazal vrh zvonika. Vse cvetje mi izginja spred očmi — samo Mati in Jezušček in zlata krona na glavah obeh — o, zlata krona, ti jamstvo si za ljudske prošnje.«

Prideš vrh stopnic, ugledaš vrh zvonika, prešine te klic: Na kolena! Potem hitiš po vasi in če si stokrat bil na romanju

PO IZPITU

(Nadaljevanje)

Dan je že na sredi, pesmi ni nazaj, senca se je razbohotila za nami. Solnce nam v tilnike, zmehta nas v sklonjene vrbe in nas počasi spoji s senco na strani. Mi pa imamo na hrbtu kot dromedar hrbe in sedemo mednje, smejoč se solncu in senci. Sedemo pod drevesa in se umaknemo solncu in senci in pozabimo naprej in nazaj.

Potem pa, saj veste. Naše pesmi ni iz gozda in moramo s senco nazaj. Počasi in okorno stopamo v hladu, za nami drsi in nas vleče odmev pesmi iz gozda: Naprej, naprej! Ti si v hojo telo izmaličil in oko v solnce in dušo v pesem... vse troje je brez meja, kam se vračaš v meje?

Meje nam gubajo čelo in zapirajo oči in še noč je naložila na hrbte bremena. Senca iz domače hiše se je spremenila v drobno lučko...

Rajanje

Dva, tri: v krogu, levico v loku na ramena...

Dva, tri: pas v krog...

Eden, dva: telo v loku nazaj...

Tri, stiri: poskok v sproščanje...

Dva, tri: roke v vijuge in kroge in v valove...

Dva, tri: pas in boke v kroge...

Dva, tri: noge v kroge in odnekod kakor melodija na povelje.

Dekliški raj in pa cvetja pod noge, v poskokih nad venci in lističi, ustavimo se nad njimi kot boginje.

riki, so stalno po tri naše sestre. Štiri slovenske usmiljenke so pred kratkim prevzele bolnišnico v mestu Magallanes, v republiki Chile.

Terezika pri Leonu XIII.

50 let je tega, kar je sprejel papež Leon XIII v posebni avdienci malo, petnajstletno Tereziko iz Alencon v Franciji in ji je na njeno iskreno prošnjo dovolil, da sme stopiti v strogi karmeličanski samostan v Lisieuxu. Da se zahvalijo nasledniku velikega papeža, so priredili pretekli mesec francoski katoličani veliko romanje v Rim. Vodil ga je kardinal Baudrillart in devet škofov. Hvaležni rojaki Terezike od Deteta Jezusa so ob tej priliki poklonili sv. Očetu pomenljiv dar: pajčolan, ki ga je pri znameniti avdienci nosila mala svetnica.

Tord

Tord se imenuje na kratko Tiskovni odsek Rafaelove družbe, ki je bil nedavno ustanovljen. Namen tega odseka je, da točno in pravilno obvešča vse časopisje o naših izseljencih. Če pomislimo, da je skoro milijon Slovencev raztresenih širom sveta, bomo spoznali, kako nujno potreben nam je bil tak odsek.

Koliko je jezikov

Zivih jezikov je danes na vsem svetu okrog 3000, za približno 700 manj kakor je mrtvih. V Aziji je najbolj razširjena kitajščina. Izmed modernih jezikov je na prvem mestu angleščina, za njo pride španščina, ruščina, nemščina in francoščina.

Pregled verstev

Katoličanov je na svetu 348.5 milijonov, nekatoliških kristjanov 337.5 milijonov. Nekristjanov (t. j. mohamedancev, judov, poganov 1148.5 milijonov.

Prihod Svetega Duha

Skal Fugel

O pridi, Stvarnik Sveti Duš,
obišči nas, ki Tvoji smo;
napolni z rajsko milostjo
srce po Tebi ustvarjeno!

Čutilom našim luč prižgi,
ljubezen v naša srca vlij;
v telesni bedi nas krepčaj,
v slabosti vsaki moč nam daj

V odstotkih je torej: 19% katoličanov, 16% konfucijcev, 13% mohamedancev, 12% hinduistov, 10% budistov, 9% protestantov, 7% pravoslavnikov, 6% poganov, 4% brez vere in 1% judov.

Razmere na Nemškem

Trierska policija je za tri mesece ustavila izdajanje škofijskega lista, ker je objavil okrožnico Pija XI. o položaju katoličanov v tretjem rajhu. Tiskarno, ki je list tiskala, je policija

zaprla in ji vzela obrtno dovoljenje. Podobno je bil ustavljen obrat in so bili zapečateni stroji tudi v drugih tiskarnah, ki so si upale tiskati navedeno okrožnico.

Boj proti katoliškim šolam se v Nemčiji nadaljuje. Tako je izšla prepoved, da ne sme gimnazija, ki jo vodijo jezuiti v Berlinu, sprejemati novih dijakov. Na podobno izhiranje sta obsojena tudi dva liceja, ki ju vodijo katoliške sestre.

Beli golobje

Na planini so sedli beli golobje na tla z razprostrtimi krili, v poletu ustavljenimi. Pod krila se kot piščeta k materi skrivamo in čakamo belega dne v belem šotoru. Ni oken, ni vrat, smo kakor z letalom za polet pripravljeni, in potem višje in višje v ladji beli nad vrhove...

Odpremo šotore

Na paši rjave in bele lise — nerodno pozvanjanje kot za Ave... Potem pa stopamo bosih nog ali v jermenkah okoli, iščoč dneva. Govedo strmi v vile ob šotorih in mi se smejemo neumni živali. Dva junčka kot brateca s čmerikavimi glavami v ranem jutru iščeta dela — eden stopi oblastno materi ob bok, drugi gleda od strani, sline cedeč iz gobčka. Potem pa oba mehko kot na preproge v travo, držeč se tesno zaobjeta in zapreta oči neumne neumnemu svetu...

K studencu

S hitrimi koraki bežimo k studencu umivat obraze. Takole: z dlanmi vode v obraz, da postanejo lica kot led in gladka kot marmor, potem pa z brisačko ognja v obraze — o, sedaj pa plameneč s pogledi v svet: pod nami Bled s Triglavom v ozadju in gorskih grebenov brez števila. Med njimi doline, Sava pa kakor bela kača proti Jesenicam.

»Ho—lop—lop!« krik iz bližine.

»Jujuhuhu!« pastir z njim oblastno tekmuje. Sonce nas poljubi v ledena lica. Iz kočice pa kakor klic puhti vonj žgancev in mleka.

Helena

na Brezjah, nikoli ne boš mogel povedati, kakšna je vas in hiše in še evetoče drevje in če ljudi je kaj okoli in živine.

Stopiš v hladno cerkev, prav taka je, kot je cerkva brez števila. Stopaš tiho ob levi strani, ako že veš, da je Mati na desni. Počasi stopaš od stola k stolu, da prideš v sredo cerkve in se ozreš na desno — vzdrtiš: tam je Marija. Drsaš k njej in poklekneš. O, da bi bil sam, bi molil noč in dan s sklenjenima rokama, z obrazom vanjo uprtim, sklonjenim na stran in roke kvišku — ravne, dolge, kot da bi šla os od prstov do Materinih grudi. A nas je dosti. Marija ni nikoli sama. V osupli radosti strmimo vanjo, nobeden prav moliti ne more. Tedaj se enemu kolena za oltar pošibijo in vsi drugi romano za njim v krogu: iz robcev stisnejo denar v železno mošnjo — vsi in jaz... mamin dinar in moj.

Potem odidemo počasi ob levi strani, skrivaj gledamo sliko, dokler se nam ne izgubi iz vida.

Zunaj je svetlo in mirno; obraz ti je vdan in srečen, kot li dobil poročilo za pomoč v življenju. Nevidni košek v roki vleče k tlom, Marija z Brezij je milosti svojih natrosila...

Sproščenje

Z vlakom preko bližine. Tam daleč se ustavimo in poščemo prostora za naše duše brez meja. Ni ure ni besede ni ognjišča med stenami. Kot golobje na strehi so naši šotori. Sprehajamo se, pesmi pojoč in besede loveč kot za stavo — izgublja se vse v daljavi. Kadar pa bi hoteli duha ujeti v besede, gremo kot golobje v golobnjak skozi linico v stari svet, morda ljudi iskati ali meja — samo kadar hočemo nekaj trdnega prijati.

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

Moderno planinsko opravo je imela edina Kalopodija, pa me je prosila za dovoljenje, da je smela v hlačah na Stol. Ker niso bile irhaste, sem ji ga rad dal. Pred nekaj leti mi je namreč neka planinka v irhastih hlačah na Fluchthornu brenila velik kamen na glavo ter me skoraj ubila. Od takrat se irhastih hlač, če jih ima ženska na sebi, že od daleč ognem.

Sicer pa spada Kalopodija med spodobne planinke. Kadar smo prišli do obljudenih krajev, kakor na primer v Prešernovo kočo, ali na Zatreško planino, je takoj oblekla lepo modro krilo.

Med potjo sem vedno čakal, kedaj bodo začele moje planinke godrnjati, ker sem jih po tako mokrem in grdem vodil, pa so se dobro držale. Zato smo šli kar naravnost navzgor ter stopili na znamenovano pot šele nekoliko pod Prešernovo kočo.

S Stola smo imeli jako lep razgled. Zrak je bil tako čist, da smo v Celovcu s prostim očesom razločili celo posamezne ulice. Navzlic hudemu vetru smo ostali na vrhu dobro uro.

Navzdol smo šli počasi, ker smo imeli dva »invalida«, Školastiko in Cirijsko. Da mi niso uhajale naprej, sem šel jaz prvi, za menoj oba »invalida«, nato pa v lepi gosji vrsti ostala »vojska«. Moral je biti to lep pogled, ker se nam je Finžgar že od daleč smejal, ko smo prišli do Zatreškega studenca.

»Veš, Janko,« mi je rekel, ko smo prišli do njega, »švadrone huzarjev bi si že še upal krotiti, takle trop deklet pa ne.«

Nato nas je povabil v svojo »Murko« ter pogostil s črno kavo, ki jo je prav mojstrsko skuhal njegov duhovni pomočnik, gospod Matkovič. Potem nam je pa še pokazal knjižnico.

Ker se je gosp. Matkovič mudilo v Žirovnico na vlak, je on vodil. Brisali smo jo pa tako po strmi stezi navzdol, da smo bili kar naenkrat pri Smokuškem mostu. Črna kava je zlasti Cirijsko in Školastiko tako osvežila, da sta bili vedno med prvimi.

Na igrišču smo dobili Hijacinto, njeno prijateljico Darijo, Cefirino in Marcelo, ki so metale žogo, Domitila, Smaragda in Eleverija so pa sedele na brunih ter jih občudovale. Komaj jih Jovita (skavtinja) zagleda, vrže nahrbtnik na tla in ujame spretno žogo, ki jo je bila Darija s tako silo zagnala, da sem se bal, da ne bi izginila v stratosferi. Jovitini so se pridružile še druge in začele so se žogati, kakor bi bile popolnoma spočite. Samo lačne so bile. Zato so me prosile, naj jim pošljem iz Žingarice kruha.

Pred kočjo sta sedeli kakor navadno Nimfa in Marcelina, vsaka v svojem naslonjaču, Nimfa s knjigo v naročju, Marcelina pa s prtom.

»No, kako so se obnesle dežurne?«

»Imenitno,« mi odgovori Nimfa. »Vesalon so »poribale«, tako da je voda v obednico pritekla. Sedaj so pa šle po cvetice.«

Tudi Perpetua jih je pohvalila.

»Tako pridnih dežurnih pa še nisem imela,« je dejala. »Vso vodo so mi nanosile. Bilo je sploh jako prijetno, ko nas je bilo tako malo. Sedaj bo pa zopet vojska.«

Pa ni bila. Po večerni molitvi je bilo kmalu vse tiho v koči.

Stol se je slednjič le uveljavil...

27. »Bebica« se izda.

Naslednje jutro smo šli na Bled. V koči so ostale samo Marcela s svojo prijateljico Krescencijo, ki jo je bila prišla z Bleda obiskat, Nazarija, Geminijana, Agapita, Domitila, Modesta, Celza in Evarista. Našel sem jih zato, ker so to jako pridne deklice. Medtem ko smo se mi na Bledu zabavali, so vso ne baš lepo »okolico« (zaboje, kupe peska, trske in druge odpadke) okrog kočje lepo pospravile, da je bilo kar veselje pogledati.

Na Bled sem šel brez skrbi, ker sem vedel, da med njimi ni »Bebice«. Sploh mi je pa postajala odgovornost, ki mi jo je njena mati naložila, že nekoliko odveč. Zato sem sklenil, še preden smo prišli v Žirovnico, da ne bom nikdar več vzela s seboj takih »tabornic«, ki bi jih moral stražiti, da bi ne prišle s fanti skupaj.

Na cesti v Zasip smo se razdelili. Jedro »vojske« je šlo z gospodično Dionizijo naravnost na Bled. Jaz sem se pa obrnil z nekaterimi, ki so želele videti Vintgar, proti Sv. Katarini. Sešli smo se opoldne pri Zrimcu. Kruh smo imeli s seboj, pa samo zato, ker sem se bal, da bi nas sicer gostilničar ne napotil k peku, naročeni golaž pa za nami poslal.

Prejšnji dan mi je gospa Kornelija naročila, naj jo pridem z vsemi njenimi učenkami obiskat. Bili smo jako prijazno sprejeti in imenitno pogoščeni. Mucike so šle potem z gospo profesorico in njeno svakinjo na sprehod, Simforoza, Cefirina in Hijacinta so pa šle z menoj k jezeru, kjer sta čakala dva čolna, naložena z živim žingarskim »blagom«. Med veselimi petjem smo se odpeljali na Otok.

V cerkvi smo pridno zvonili. Česa so si pač deklice želele?

Z Otoka smo se peljali še nekoliko po jezeru, potem smo se pa odpravili proti domu. Prišli smo vsi prav dobre volje v Žingarico z — eno samo izjemo.

Ko sem stopil iz svoje sobe v podstrešno spalnico, zaslišim naenkrat ime, ki mi je ves čas tako po glavi rojilo.

»Ti si pa res prava Bebica, da...«

Tu me Kalopodija zagleda in obmolkne.

»Kaj pa je z Bebico?« jo vprašam in stopim bliže. Ležala je na žimnici, zadelana v odejo, da sem jo v mraku komaj spoznal.

Uganka je bila rešena, pa nisem bil vesel te rešitve. Kadar sem v zapisniku pregledoval tabornice, sem se vselej ustavljal pri njej. Pa le nisem hotel verjeti, da bi bila ona »Bebica«. Sedaj sem se pa spoznal, da je res ona.

In zakaj sem jo osumil? Poprej je bila vedno med zadnjimi, ki so odšle s shoda in je za kongregacijo vedno imela časa. Nekaj mesecev sem se ji je pa vedno mudilo. Prihajala je na shode med zadnjimi ter je komaj čakala, da smo končali. Po molitvi je vselej hitro izginila kakor kača. Zato sem slutil, da se je v nji nekaj spremenilo.

Torej ona je »Bebica«. In skoraj nehote sem jo nagovoril s tem imenom.

»Kaj pa ti je, Bebica?«

»Nikar ji tako ne reci! Nima rada, če ji kdo tako pravi,« mi pošepne Kalopodija in odide iz spalnice.

»Torej, kaj ti je, ali si bolna, imaš morebiti vročino?«

»Saj mi ni nič,« je zagodrnjala nevoljno ter zarila nos v blazino.

To je bilo dosti jasno za vsakega, tudi zame. Zato sem jo pustil in šel pred kočjo.

Tu najdem več deklic iz podstrešne spalnice na kupu, katerim je Kalopodija pravkar nekaj pripovedovala. Brž ko me zagleda, takoj utihne.

»Kalopodija, zakaj pa je tako slabe volje ta... Bebica?«

»Oh, ko smo prišle preko Tabernaklja doli na most, smo pa...«

»Kalopodija, pa vendar ne boš tega pripovedovala,« jo zavrne Jovita.

»Pa res,« so ji pritrjevale nekatere druge.

»No, pa zase obdržite, saj nisem tako radoveden. Zdi se mi pa, da Bebici le ni nekaj prav. Prosim, Kalopodija, nesi ji ricinovo olje, morebiti ji bo pomagalo.«

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:

celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din,

celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din,

posamezna (ločena) številka po znižani ceni za dijakinje . . . 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).